

Hoofdstuk 1

Onderuit

Het doordringende geluid van een zware vrachtwagenclaxon brengt Sam in één klap bij zijn positieven. Net op tijd springt hij vanaf het asfalt de berm in en komt met een smak op zijn knieën terecht. Een grote truck met oplegger dendert het dorp uit. Vlak langs zijn skeelers, die nog half op de weg liggen. Snel trekt hij zijn voeten naar zich toe.

Geschrokken tuurt Sam de vrachtwagen na. Op de achterkant van de trailer staan een paar onleesbare kreten. Op de nummerplaat staat een P, gevolgd door een L.

‘Nou ja, zeg!’ mompelt hij verontwaardigd. ‘Wat een wegpiraat. Kan hij geen borden lezen? Je mag hier maar dertig. Wat heeft die wagen hier eigenlijk te zoeken?’

Moeizaam klautert Sam overeind en klopt het stof van zijn broek. De zwarte en groene vegen aan de rechterkant krijgt hij niet weg. Mama zal wel mopperen straks. ‘Moet je geen oude broek aan?’ riep ze hem net nog na. ‘Ik val nooit’, had hij geantwoord. Maar ja, dit was eigenlijk ook geen vallen. Was hij niet op tijd weggesprongen, dan was die kerel gewoon over hem heen gereden!

Nog steeds een beetje nijdig skeelert Sam terug naar huis. Hij piept een beetje als hij ademhaalt. Dat hoort hij niet alleen, hij merkt het ook. Nu snapt hij ook waarom hij zo snel moe is van dit skeelertochtje, hij krijgt veel te weinig lucht. Als hij straks thuis is, moet hij meteen zijn puf nemen. Hopelijk is Sophie nog niet thuis, want dan zit ze hem natuurlijk weer te plagen. ‘Is het weer tijd voor een shotje?’ vraagt ze altijd poeslief als ze hem hoort piepen. Als mama niet in de buurt is tenminste, want die

pikt dat echt niet. Zij weet hoe het is om astma te hebben. Ze heeft het zelf ook.

Hè, nu loopt hij alweer te dromen. Dat was net ook de reden dat hij bijna onder die vrachtwagen kwam. Hij hoorde hem pas op het laatste moment. O ja, nu weet hij ook weer waarom hij zo in gedachten was. 'Tijd voor een opstel, groep 8', had meester De Groot vanmorgen gezegd. Sam kreunt weer als hij eraan terugdenkt. Wat een onderwerpen verzint de meester altijd. Echt niet te geloven.

Dit keer was het erger dan ooit. Hij ziet de meester nog staan voor de klas. Met een uitgestreken gezicht dreunde hij de mogelijkheden op. 'Nummer 1: Anne-Greet op ponykamp.' En, toen het gejoel van de jongens een beetje was afgezwakt: 'De heldhaftige sokken.' Die kon op meer bijval van de jongens in de klas rekenen, maar niet van hem. Heldhaftige sokken, wat moet je daar nu weer mee? En dan nummer 3. 'Als de postzegel vertellen kon.' Pff, wat een opa-onderwerp.

Een opstel schrijven, dat is nog tot hier aan toe, maar dan die thema's ... Hij schaamt zich nu al bij de gedachte dat hij eruit voor moet lezen. Welke moet hij nu ooit kiezen? Vrijdag moet het al af zijn.

Luuk, die naast hem zat, zag het probleem niet zo. Die had weer een ander probleem. Hij vond ze allemaal zó geweldig, dat hij geen keuze kon maken. Daarom knoopte hij alles maar aan elkaar.

'Ik doe Anne-Greet krijgt een postpakketje met heldhaftige sokken erin. Ze zijn niet voor haarzelf, maar voor een paard. Ze weet niet waar ze vandaan komen, maar de postzegel wel. Helaas, die kan het niet vertellen, dus gaat ze zelf op onderzoek uit. Ze neemt stiekem een paard uit de manege mee. En de sokken natuurlijk!'

‘Leuk idee’, vond de meester, ‘maar dat gaan we niet doen. Jullie moeten kiezen, jongens. Goed kiezen is het halve werk.’

Voor Luuk was dat niet zo’n punt, die strooide alweer een handvol ideeën door de klas, het ene nog bizarder dan het andere. Pas toen de meester twee keer zijn naam had genoemd, hield hij zijn mond. Meester De Groot was ook nog niet uitgepraat. ‘Vind je een opstel te moeilijk, of juist te makkelijk, dan mag je ook een gedicht maken.’ Hij wilde nog meer zeggen, maar het boegeroep van de klas maakte dat onmogelijk.

Zal hij Sophie vragen om hem op gang te helpen? Nee, beter van niet. Ze vindt toch altijd al dat hij maar dom is en zij alles zo goed snapt. Sinds ze in de brugklas van het vwo zit, is ze een nog grotere betweter dan ooit.

Mama dan? Maar die wilde hem met zijn werkstuk pas ook eigenlijk niet helpen. ‘Straks ga je naar de middelbare school en moet je het ook zelf doen’, zei ze. ‘Ik heb er geen zin in om volgend jaar elke avond naast je bureau te staan.’ Nee, dat kan hij begrijpen. Hij ook niet, trouwens. Hij zoekt het zelf wel uit. Waar maakt hij zich eigenlijk druk om. Het is dinsdag vandaag. Dat is nog lang geen vrijdag.

Net voor hij met een wijde boog de openstaande poort achter het huis in wil draaien, komt er opnieuw een Poolse vrachtwagen door de straat denderen. Nou zeg, dat is gek. Er komt nauwelijks vrachtverkeer door hun dorp, hooguit eens een verhuiswagen of zo, en nu ineens twee tegelijk. Waarom zouden ze ook. Het dorp telt maar een paar straten en de wegen die ernaartoe lopen, staan nu ook niet bepaald bekend om het feit dat ze een doorgaande route vormen. De wereld houdt zo’n beetje op, hier aan de dijk. Peinzend staart hij de vrachtwagen na. Is hij misschien verdwaald? Dat heb je natuurlijk maar zo met die Polen.

Direct buiten het dorp geeft de chauffeur flink gas. Een zwarte rookpluim wolkt uit de uitlaat.